

ΣΤΟ ΚΛΑΙΡΧΕΝ ΜΟΥ

I
Κονταί η νύχτα να πεθάνη
και το τραγούδι μας δεν τέλειωσε.
Όταν σε λίγο το σκοτάδι
πιάση να λυώνη
κι' ο ύπνος φεύγη,

II

Ki' η νύχτα πάσι να πεθάνη.
Σε λίγο πιά δεν θα χροιάμε
τα σιγαλά γλυκομυήματα των λουλουδιών.
Στου ήλιου τις πρώτες πλανερές άχτίδες
θα οβύση το τρεμούλιασμα των άστεριών,

III

Πάμε πριν η αήγη ροδίση
και τα όνειρα χωθούν στα προσκεφάλια,
πάμε στ' άθάνατα άκρογιάλια
κάτω απ' τους ήσκιους να κρυφτούμε
βαθειά μέσο στο άνήλιο δάσος.
Δεν θα μάς φτάνη ως εκεί πέρα
ή όχλολή που φέρνει η μέρα.
Μέσ' στην άπόκομή μας τη γαλήνη
το πόθον η κηδάρια χαμηλωμένη
το μυστικό της το ρυθμό θα χύνη.

München Juli 1906.

S. P. P.

Η «Ακαδημία» των Goncourt, με τους δέκα της,
βρίσκεται σε μεγάλη κίνηση. Έκαστο έξω, άπάνω κάτω,
μυθιστορήματα τα περισσότερα, είναι στυλιμένα για το φε-
τινό της το διαγωνισμό. Ο διαγωνισμός άφτος είναι ο τέ-
ταρτος που κάνει ίσαμ σήμερα η «Ακαδημία», και
στούς έκαστο τόσοσους συγγραφούς που στείλανε έργα τους ξε-
χωρίζουν πολλοί με άληθινή άξια. Έχουν άρκετή δουλειά,
και δύσκολη, οι κ. κ. δέκα. Τήν περασμένη χρονιά το
βραβείο δόθηκε στον Claude Farrère, στá 1904 βραβείστη-
κε ο Léon Frapié, στá 1903 το βραβείο το πήρε ο An-
toine Nau. Γ'ά το φετινό βιβλίο που θα βραβείσεται, και
για το συγγραφέα του, θά γράψουμε άμα βγούν τ' άποτελέ-
σματα του διαγωνισμού.

μου άποκριθής μ' όλη σου τήν ειλικρίνεια
ΣΤ. Συνήθισα πάντα μου να μιλω έτσι.
Π. Λοιπόν... άχαπής τήν Ξένη;
ΣΤ. Κάτι περισσότερο· η Ξένη είναι για μένα
η ίδια η ζωή μου· τί λέω ;...είναι κάτι παραπάνω
κι από τή ζωή.
Π. Τόσο το χριτότερο.
ΣΤ. Μπορώ να μάθω γιατί;
Π. Γιατί πρέπει να τήν ξεχάσης.
ΣΤ. Να τήν ξεχάσω ;...Τό νομίζετε ίσείς αυτό
δυνατό;
Π. Πρέπει.
ΣΤ. Λησμονάει κανείς τή ζωή του όσο ζή;
Π. Έχεις δίκιο· αυτό έπρεπε να τό ξέρω, άφου
τόσα χρόνια είχα κι άλλο παράδειγμα μπροστά μου
κάθε στιγμή. Λοιπόν άφου είναι έτσι, άς βρούμε
άλλα λόγια. Πρέπει να μ' ξαναδής τήν Ξένη.
ΣΤ. Τό συλλογιστήκατε καλά αυτό που μου
λέτε, κύριε Παύλο;
Π. Καταλαβαίνω τι θέλεις να μου πής : έρχου-
μαι πολύ άργά να σου τό ζητήσω· τό ξέρω· γι' αυτό
τό μί βλέπεις να σου μιλω άρκετά παρακλητικά.
Δεν τό ζητώ· παρακαλώ...Στέφανε, είναι άνάγκη
να γίνη τωρα έκείνο πουπρεπε να κάμω, πριν από

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για τήν Ελλάδα Δρ. 10. — Για τό Έξωτερικό
Φρ. χρ. 10.

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στα κισόκια τής Πλατείας Συντάγ-
ματος, Όμόνοιας, Ύπουργείου Οικονομικών, Σταθμού
Τροχιοδρόμου, (Όφθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού
υπόγειου Σιδηρόδρομου (Όμόνοια), Στο καπνοπω-
λειό Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Βεξάρχεια,
στα βιβλιοπωλεία Έστίας· Γ. Κολάρου και Σακέ-
του [όδός Σταδίου, άντικρύ στή Βουλή]. Στο Βό' ο,
βιβλιοπωλείο Κριστόπουλου.

Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ενός
χρόνου πάντα

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

Ο ΑΝΤΡΕΑΔΗΣ

θέ μάς έρμηνέψει τήν «Αποκάλυψη».
Ο Αντρεάδης είναι δικός μας, Αρχιγερνα-
διέρος μάλιστα τής δημοτικής, καθώς τον είπε
τις προάλλες η «Ακρόπολη», κ' έρχεται σή-
μερα με τήν «Αποκάλυψη και με τις Γραφές
στο χέρι να μάς κάνει να πιστέψουμε πως στα
1927 θα μάς άνήκει η Ίερουσαλήμ και ο κό-
σμος άλάκαιρος, γιατί τό λένε οι Γραφές, ενώ
εμείς πολύ τό φοβούμαστε πως στα 1927 δε
θα μάς άνήκει ούτε η Αθήνα, αν ξεκολουθή-
σουμε τον ίδιο δρόμο που τώρα κι άρκετά χρο-
νια τραβάμε.

Αδιάφορο ο Αντρεάδης τό πιστεύει αυ-
τό και θα κάνει, λέει, όλο τον κόσμον να
τό πιστέψει έρμηνεύοντας στήν «Ακρόπολη»
τήν «Αποκάλυψη». Αν ο Αντρεάδης δεν εί-
ταν τίμιος άθροπος κι ά δεν είτανε δημοτικι-
στής, είχαμε πολλά να πούμε, πάνου σ' αυτό
τό ζήτημα, περισσότερα πάνιότε απ' όσα του

πολόν καιρό.
ΣΤ. Κύριε Παύλο· πρέπει ν' άρνηθώ όχι για τον
ίδιο τον έαυτό μου, αλλά...
Π. Ξέρω τι θα μου πής. Για νάχης τό θάρρος
ν' άρνήσαι με τόσην ειλικρίνεια, θά πής, ότι κ' έσύ
είσαι η ζωή τής Ξένης.
ΣΤ. Ναι.
Π. Άκουσε, παιδί μου. Πολλές φορές στήν άν-
θρώπινη ζωή, ενώ αυτή τρέχει τό δρόμο της χαρού-
μενη κ' ήσυχη σαν ρυάκι διάφανο, με τό γλυκό
μουρμούρισμα τής ευτυχίας μονάχα, φτάνει και στιγ-
μή, που φέρνει όλον τον τρόπο κάποιας άπόκρυφης
κατάρτας, που θα σκοτεινιάση για πάντα τή ζωή
μας. Αν προφτάσουμε και νοιώσουμε τή στιγμήν
αυτή, μπορούμε να έλπίσουμε πως θ' άντικρούσουμε
και πάλι τον ήσυχο δρόμο. Άνίως όμως από τή
φυσική άδυναμία μας άφίσουμε τή φοβερή στιγμή
να περάση χωρίς άντίσταση και να μάς διπλώση στο
σκοτάδι της, όλ' η ζωή μας θα είναι ένας φόβος.
Τή στιγμή αυτή τήν ένιωσα έγώ και θέλω να τής
άντισταθούμε όλοι μας.
ΣΤ. Μα επί τέλους δε θα μάθω τό μυστήριο
αυτό, που κρέμεται από πάνω μας και μάς φοβερί-
ζει τόσο;

είπαν οι Θεολόγοι τής Αθήνας και περισσό-
τερα απ' όσα κι ο ίδιος πιστεύει. Μα βλέπεις
δ,τι κάνει αυτός ο παράξενος άθροπος τό κά-
νει με μία σιδερένια πεποιθήση και με μία παι-
διάστικη άφέλεια που σου τραβάνε τό σεβασμό.
Συζήτηση δε χωράει μ' αυτό τό χριστιανό·
δ,τι του μπει στο κεφάλι, ούτε με φουρνέλλο
δεν του τό βγάξεις. Έγινε γρανίτης, σιδερόπε-
τρα πιά μέσα του. Γι' αυτό και μεις τραβιού-
μαστε με σεβασμό από μία τέτοια άγηση συζή-
τηση και περιμένουμε να μάς άποδείξει πως
στον είκοστόν αιώνα που όλοι οι λαοί κοιτάζου-
νε να φτιάξουνε στόλους και στρατούς και να
δέσουνε γερές συμμαχίες για να πάνε μπροστά,
μονάχα εμείς οι Ρωμιοί, ο «περιούσιος λαός
του Κυρίου», καθώς μάς λέει ο Αντρεάδης,
θα νικήσουμε τον κόσμο και θα πάρουμε...τήν
Ίερουσαλήμ, γιατί τό λέν οι Προφήτες και η
«Αποκάλυψη».

Ένα μονάχα θα συστήσουμε στο φίλο μας
τον Αντρεάδη γιατί τον άγαπούμε· να μην τό
πιστέψει πως είναι «μάγος και σοφός και προ-
φήτης» κι δ,τι άλλο του ψέλνει η «Ακρόπο-
λη». Αλλά τα βαριά επίδητα, ναν τό ξέρει, κι
άλλα βαρύτερα, τα φορτώνουν οι φημερίδες στή
ράχη του καθενός δια θέλουνε να συστήσουν
κανένα άνάγνωσμά τους, δια θέλουνε να ρε-
κλαμάρουν τήν πραγματία τους. Να μην πά-
ρει λοιπόν άέρα τό μυαλό του, μα να ξεκολου-
θήσει, σαν ξεμπερδέψει με τήν «Αποκάλυψη»,
ήσυχια τό δρόμο του, δουλεύοντας τίμια, καθώς
δουλεύει, για τήν Ίδέα και για τό ψωμί του,
σαν Αντρεάδης κι όχι σά «σοφός που μάς έ-
φερε νέον φώς έξ Άνατολών».

ΟΛΟΣ

ο κοινωνικός βούρκος ξεπολύθηκε γύρω στá Πειτούσεια,
σε μία υπόθεση δηλ. οικογενειακή, η σωστότερα σε
μια υπόθεση χρηματική, που για χάρη της θυσιά-
ζεται άσπλαχνα και οικογένεια και άθροπισμός και
κάθε άλλο ευγενικό αίστημα.

Ένα παιδί κληρονόμησε από τον πατέρα του
ένα δυό εκατομμύρια και τό βιός αυτό τώρα κοιτά-
ζουνε ναν του τάρπαζουν οι συγγενήδες τους, διαίρε-
μένοι σε δυό ληστρικά μπουλούκια, οι μισοί από τή
μια μεριά λέγοντας πως τό παιδί είναι τρελλό για
ναν του πάρουν τους παραδες και οι άλλοι μισοί φω-
νάζοντας πως τάχει τετρακόσα για να μην μπορέ-
σουν να τό ληστέψουνε οι πρώτοι.

Π. Μη ζητάς να τό μάθης. Καλύτερα για σένα.
ΣΤ. Κ' ίσείς, κ' η γυναίκα σας και η Ξένη ά-
κόμα βυθίζετε τήν ψυχή μου στο σκοτάδι του μυ-
στικού φόβου, χωρίς να μου δείχνετε κ' έμένα τό
φόβο αυτόν! Είμαι τόσο πιο άδύνατος απ' όλους σας
ώστε να διατάζετε να μου πήτε τήν αλήθεια;
Π. Λοιπόν τόνιωσαν και κείνες;
ΣΤ. Δίχως να τό πουν και σ' έμένα, ενώ ίσα-ί-
σα έγώ έπρεπε να τό πρωτομαθώ· επειδή, τό κατα-
λαβαίνω, έγώ είμαι η άρχή και τό τέλος του φόβου
αυτού.
Π. Ποιος σε κάνει να μαντεύης τήν αλήθεια;
ΣΤ. Η λύπη μου. Η θλιμένη ψυχή μου δεν
είναι πιά ένα με τό σώμα μου και βλέπει τήν τρο-
μερή κατάρτα, που βαραίνει άπάνω μου! Γυρίζει τό
μάτι της στα παρασμένα και νοιώθω τήν κρυάδα του
θανάτου! Προσπαθεί να κοιτάξη βαθειά στα μελ-
λούμενα και ξανοίγει καθαρά κάτι, που ύπόσκειται
όλους τους πόνους όχι όμως και τή γαλήνη και τήν
παρηγοριά.
Π. Σάπα!...μέ φοβίζεις...Μου λές έκείνα, που-
θελα να σου πώ...
ΣΤ. Και ξαναθυμάμαι τώρα πιο δυνατά τή
στιγμή που παιδί ακόμα πρωτομπήκα στο σπίτι